

en Bægt i Bægtstaaelen den Udtalelse, som fandt Sted fra den høitærede Indenrigsminister forrige Gang, da slylder jeg at gjøre ham opmærksom paa, at han dog vist ikke ganske correct har opfattet, hvad den høitærede Indenrigsminister dengang sagde. Jeg tillod mig strax at nedskrive den høitærede Indenrigsministers Ord. Han sagde ikke, saaledes som det ærede Medlem paastod, at denne Lov var lidet tilfredsstillende, men han sagde, at den var ikke aldeles tilfredsstillende; men jeg troer dog, at der er stor Forskjel imellem, om en Lov er ikke aldeles tilfredsstillende, eller om den kun er lidet tilfredsstillende. Altsaa kan jeg ikke engang unde ham den Glæde og Tilfredsstillelse at tage denne Udtalelse til Indtægt i sin Faveur.

Et andet æret Medlem, den første Kjøbenhavnske Landstingsmand (Andra), har ogsaa yttret sig imod denne Udvalgsbetænkning og meent, at Sagen staaer ganske paa det samme Standpunct som tidligere. Dette Spørgsmaal har jeg søgt efter Gyne at besvare. Det ærede Medlem har fremdeles med Hensyn til det Uendringsforslag, som Udvalget har tilladt sig at stille, angaaende en ny Paragraph imellem §§ 2 og 3, udtalt, at den var aldeles intetstgende. I det jeg med Hensyn til dette Punct saavel som med Hensyn til den Forandring, der er foreslaaet ved § 3, aflægger min Tak til den høitærede Indenrigsminister for den Belvillie, hvormed han er gaaet ind paa disse Forslag, som ere fremkomne fra Udvalgets Side, hvorved han tillige har vist, at der dog maa være nogen Grund, hvorfor man er kommen frem med dem, troer jeg med det Samme at kunne bortvise den stærke Udtalelse af det ærede Medlem, at de skulde være aldeles intetstgende.

Jeg skal dernæst tillade mig at henvende mig til den Udtalelse, der fandt Sted fra den ærede 5te Landstingsmand for 9de Kred (Fris), som har været med at stille Uendringsforslag. Han har atter sidst sagt, at det kun var hans Mening, og jeg er oberbeviist om, at han saaledes blot har tænkt sig det, at havde en Ret for Eiendommen; men jeg vil dog tillade mig at spørge det ærede Medlem, om han troer, at det er muligt her at havde Eiendommen uden tillige at havde Personen. Jeg kan vir-

kelig ikke indsee Andet, end at, idet man havde Eiendommens Ret, havde man ogsaa Retten for en Person, hvad enten denne Person er en saadan, at det i alle Henseender er ønskeligt, at han skulde have Sæde i Sogneforstanderskabet, eller dette ikke er Tilfældet. Saaledes stiller det sig for mig. Det er umuligt ved denne Leilighed at stille Eiendommen fra Personen. Den ærede Landstingsmand har i Modsætning til, hvad jeg sidst yttrede om, at der efter min Formenting ingen Collision kunde opstaae for Fremtiden i Communerne af nogen sær Betydning, udtalt sig derhen, at der dog kunde opstaae saadanne. Han har været saa god at imødefomme mig ved at fremhæve et Par Exempler. Det ene Exempel gif ud paa, at der i enkelte Communer høves den Skik og Brug, at de Fatige gaae paa Dmgang efter Sebdel, det andet, at, hvor der var Districtsheste, maatte det dog interessere de større Lodseiere i en særdeles Grad at faae disse udsatte til paalidelige Folk. Men ved begge disse Exempler forekommer det mig dog virkelig, at det, hvorom der handles, accurat maa kunne interessere den, der svarer det mindste Bidrag til Communen, ligesaa meget som de største Lodseiere; jeg troer, at mangen Gang kan den Mand, der kun svarer 4 Rd. til Communen, have ligesaa megen Interesse af, at disse 4 Rd. blive anvendte med stor Omhu, som den, der betaler flere hundrede Rigsdaler, kan have i disses Anvendelse, og jeg frygter derfor aldeles ikke for, at et Sogneforstanderskab, sammensat saaledes, som her er foreslaaet, paa nogen Maade skulde undlade at tage ethvert fornuftigt Hensyn; thi det byder egen Interesse ligefrem at tage. Den ærede Landstingsmand har fundet, at det var et meget svagt Argument, som Udvalget havde betjent sig af i Betænkningen, naar det har udtalt sig derhen, at det har troet, at den hele Fare, som Enkelte have troet at kunne fremkomme af denne Lov, vilde aldeles være borte, naar man kun betragtede Sagen efter de foreliggende Forhold. Jeg troer jo rigtignok, at, naar man kun sagde dette, vilde det, som den ærede Landstingsmand yttrede, kunne vække nogen Betænkning; men jeg maa bede det ærede Medlem at